

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Dorota Toczyłowska
Protokolant:	Katarzyna Waško-Białas

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2014 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa H. G.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezes Sądu Okręgowego w Białymstoku i Prezes Sądu Rejonowego w Białymstoku

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Skarbu Państwa- Prezesa Sądu Okręgowego w Białymstoku i Prezesa Sądu Rejonowego w Białymstoku - na rzecz powoda H. G. kwotę 93.926 (dziewięćdziesiąt trzy tysiące dziewięćset dwadzieścia sześć) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia wydania wyroku. do dnia zapłaty

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie

III. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa- Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1440 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

IV. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Białymstoku) kwotę 3791 złotych tytułem kosztów procesu

UZASADNIENIE

Powód H. G. po sprecyzowaniu swojego stanowiska wnosił o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa Prezesa Sądu Rejonowego w Białymstoku i Prezesa Sądu Okręgowego w Białymstoku kwoty 236.527,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkody spowodowane przewlekłością postępowania karnego. Powód domagał się również zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych.

Powód opierał swoje roszczenie na art. 417¹ § 3 k.c., który dotyczy szkody wyrządzonej przez przewlekłość postępowania sądowego lub administracyjnego. Wskazał, iż wyrządzona mu szkoda związana jest z przewlekłe prowadzonym postępowaniem sądowym w sprawie VIIK 349/08 toczącym się przed Sądem rejonowym w Białymstoku, a następnie – na skutek apelacji- przed Sądem Okręgowym w Białymstoku. Akt oskarżenia został skierowany przeciwko powodowi w dniu 29 czerwca 2007 r. Pierwsza rozprawa odbyła się natomiast niemalże po 8 miesiącach – w dniu 13 marca 2008 r., a wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku został ogłoszony po ponad 5 latach

– w dniu 30 stycznia 2012 r., zaś wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku zapadł w dniu 5 lipca 2013 r., czyli prawie po półtora roku od wyroku sądu pierwszej instancji. Motywując swoje żądanie powód wskazał, iż dochodzona przez niego kwota stanowi równowartość utraconych przez niego zarobków w Urzędzie Celnym w B.. Dochodzona kwota stanowi różnicę pomiędzy dochodami jakie uzyskałby powód pracując w Urzędzie Celnym, a osiągniętymi przez niego dochodami w okresie od 1 sierpnia 2008 r. do 30 lipca 2013 r.

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Prezesa Sądu Okręgowego w Białymstoku i Prezesa Sądu Rejonowego w Białymstoku zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wnosił o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, iż jako nieuzasadnione należy określić wszelkie twierdzenia powoda o przewlekłym sposobie prowadzenia postępowania karnego. W judykaturze bowiem konsekwentnie podkreśla się, że o przewlekłym prowadzeniu sprawy nie może decydować sam tylko ogólny czas jego trwania, lecz konieczne jest wskazanie konkretnych czynności procesowych, których sąd nie podjął lub które przeprowadził wadliwie w toku kontrolowanego pod względem terminowości postępowania. W ocenie pozwanego w rozpoznawanej sprawie w żadnej mierze nie zostało wykazane, aby zdaniem powoda zbyt długi czas trwania postępowania karnego stanowił wyłącznie następstwo zachowania strony pozwanej, co decyduje o braku podstawowej przesłanki roszczenia, jaką pozostaje niezgodność z prawem działania władzy publicznej.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezspornym w niniejszej sprawie pozostawało, iż akt oskarżenia skierowany przeciwko H. G. oraz 22 innym oskarżonym wpłynął w dniu 29 czerwca 2007 r. do Sądu Rejonowego w Białymstoku.

Prokuratura Rejonowa w Białymstoku w skierowanym do Sądu Rejonowego w Białymstoku akcie oskarżenia oskarżyła powoda o udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw polegających na przewozie z B. na terytorium R. P. i dalszej sprzedaży, wbrew obowiązującym, w myśl uregulowań prawnych ograniczeniom wartości i ilości zwolnionych od należności przywozowych różnego rodzaju towarów, w tym wyrobów akcyzowych w postaci papierosów i alkoholu bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy.

Sąd Rejonowy w Białymstoku w dniu 20 sierpnia 2007 r. uznał się niewłaściwym i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Białymstoku. Z kolei Sąd Okręgowy, wydając postanowienie w dniu 9 października 2007 r., odmówił przyjęcia przedmiotowej sprawy i przekazał ją zgodnie z właściwością Sądowi Rejonowemu w Białymstoku celem rozpoznania. Sąd Apelacyjny w Białymstoku, rozpoznając zażalenie obrońcy jednego z oskarżonych, w dniu 7 listopada 2007 r. utrzymał w mocy postanowienie Sądu Okręgowego wydane w przedmiocie właściwości.

Akta sprawy zostały zwrócone Sądowi Rejonowemu w Białymstoku w dniu 23 listopada 2007 r.. W dniu 30 listopada 2007 r. sędzia referent wydał zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy na dzień 18 stycznia 2008 r.. Otrzymała się ona w terminie, a następnie w dniach: 13 marca 2008 r., 18 kwietnia 2008 r., 20 maja 2008 r., 20, 25 i 26 czerwca 2008 r., 4 września 2008 r. i 2 października 2008 r.

Na rozprawie w dniu 30 października 2008 r. Sąd w trybie art. 397 §1 k.p.k. określił prokuratorowi dwumiesięczny termin na usunięcie braków postępowania przygotowawczego w postaci braku zgody Sądu Okręgowego na dokonywanie kontroli operacyjnej rozmów telefonicznych w stosunku do większości oskarżonych. Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2008 r. uwzględniony został wniosek prokuratora o przedłużenie wcześniej określonego terminu o miesiąc. W dniu 19 stycznia 2009 r. prokurator przedstawił 41 postanowień o wyrażeniu przez Sąd Okręgowy w Białymstoku następczej zgody na korzystanie z materiałów operacyjnych.

W dniu 13 lutego 2009 r. sędzia referent wydał zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy na dzień 13 marca 2009 r. Otrzymała się ona w terminie, a następnie w dniach: 13 marca 2009 r., 9 kwietnia 2009 r., 29 maja 2009 r., 29 czerwca 2009 r., 6 i 8 lipca 2009 r., 4, 9 i 16 września 2009 r., 12 i 19 października 2009 r.

Na rozprawie w dniu 23 listopada 2009 r. Sąd w trybie art. 397 §1 k.p.k. określił prokuratorowi jednomiesięczny termin na przedstawienie brakujących protokołów odtworzenia rozmów telefonicznych, zabezpieczonych na płytach i przekazanych Sądowi do dyspozycji z aktem oskarżenia. Termin ten został dwukrotnie przedłużony: postanowieniem Sądu z dnia 4 stycznia 2010 r. oraz postanowieniem z dnia 29 marca 2010 r.

W dniu 15 września 2010 r. sędzia referent wydał zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy na 8 października 2010 r. Otrzymała się ona w terminie, a następnie w dniach 9 listopada 2010 r., 17 grudnia 2010 r., 21 stycznia 2011 r., 2 lutego 2011 r., 24 marca 2011 r., 17 maja 2011 r., 17 czerwca 2011 r., 7 września 2011 r., 28 września 2011 r., 2 listopada 2011 r., 6 i 13 grudnia 2011 r. oraz 24 stycznia 2012 r.

W dniu 30 stycznia 2012 r. wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie o sygn. VII K 349/08 powód został uniewinniony od stawianych mu zarzutów.

W dniu 1 lutego 2012 r. wpłynął pierwszy z wniosków o sporządzenie uzasadnienia, a za nim kolejne. W dniu 15 lutego 2012 r. sędzia referent zwrócił się do Przewodniczącego Wydziału o przedłużenie terminu do sporządzenia uzasadnienia i uzyskał zgodę na wykonanie tej czynności do dnia 15 marca 2012 r. Następnie, na skutek wniosku złożonego w dniu 15 marca 2012 r., uzyskał zgodę Prezesa Sądu Rejonowego na sporządzenie uzasadnienia do 15 czerwca 2012 r., a na skutek wnioski złożonego w dniu 25 lipca 2012 r. (stosownie do ustaleń z dnia 11 czerwca 2012 r.) do dnia 25 lipca 2012 r.

W dniu 27 lipca 2012 r. stronom zostały wysłane odpisy wyroku wraz z uzasadnieniem. Ostatnia z apelacji od wyroku wpłynęła w dniu 27 sierpnia 2012 r.

W dniu 25 września 2012 r. akta zostały przekazane Sądowi Okręgowemu w Białymstoku.

Zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy apelacyjnej zostało wydane przez Przewodniczącego Wydziału w dniu 25 stycznia 2013 r. i określało termin tej rozprawy na 19 marca 2013 r. Z uwagi na chorobę sędziego referenta w dniu 7 marca 2013 r. wydano zarządzenie o odwołaniu tej rozprawy. W dniu 8 kwietnia 2013 r. wydano zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy apelacyjnej na dzień 27 maja 2013 r. Tego dnia Sąd Okręgowy odroczył rozprawę do 28 czerwca 2013 r. Jako przyczynę odroczenia wskazano stwierdzenie braku podpisu przewodniczącego w protokole rozprawy z dnia 17 grudnia 2010 r. oraz konieczność zażądania z Sądu Rejonowego w Białymstoku akt sprawy o sygn. akt VII K 400/08.

Wyrokiem z dnia 5 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku w sprawie o sygn. VIII Ka 841/12 oddalił apelację wniesioną przez Prokuraturę.

W związku z przedstawieniem przez Prokuraturę zarzutów popełnienia przestępstwa Dyrektor Izby Celnej decyzją (...)z dnia 3 kwietnia 2007 r. zawiesił powoda w pełnieniu obowiązków służbowych na czas trzech miesięcy.

Decyzją (...)z dnia 22 czerwca 2007 r. Dyrektor Izby Celnej przedłużył okres zawieszenia w pełnieniu obowiązków służbowych do dnia 4 kwietnia 2008 r.

W okresie zawieszenia powód otrzymywał 50% wynagrodzenia.

W dniu 26 sierpnia 2008 r. powód na podstawie art. 26 pkt 13 i art. 27 ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. o służbie celnej został zwolniony ze służby w związku z upływem 12 miesięcy okresu zawieszenia w pełnieniu obowiązków służbowych.

Decyzją (...)z dnia 4 listopada 2013 r. Dyrektor Izby Celnej w B. przywrócił powoda od dnia 4 listopada 2013 r. do pełnienia służby wojskowej.

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w sprawie o sygn. II S 5/13 stwierdził, iż w postępowaniu sądowym Sądu Rejonowego w Białymstoku o sygn. akt VII K 349/08 oraz w postępowaniu sądowym Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. akt VIII Ka 841/12 nastąpiła przewlekłość postępowania.

Przechodząc do merytorycznej oceny pozostałych żądań powoda, należy wskazać, że kwestia odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za przewlekłość postępowania sądowego regulują przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 16 sierpnia 2004 roku nr 179 poz. 1843 ze zm.) oraz art. 417 k.c. i art. 445 k.c. i art. 448 k.c.

Pojęcie przewlekłości postępowania nie jest zależne wprost od długości toczącego się procesu, a tym samym nie można dokonywać ocen tylko przez pryzmat czasu, jaki upłynął od momentu zainicjowania postępowania do momentu wydania prawomocnego orzeczenia. Przewlekłość jest bowiem pojęciem wskazującym, iż jakieś zdarzenia czy plany są nadmiernie rozciągnięte w czasie, rozwleczone, przedłużają się. Jest to oczywiście pojęcie względne, a zatem zawsze musi być odnoszone do konkretnych realiów sprawy i przyjętego trybu postępowania. Jedynie nadmierne odstępstwa od czasu koniecznego do wykonania określonych czynności sądowych, prac i procedur mogą być uznawane za tworzące stan nieuzasadnionej zwłoki, o jakim mowa w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 roku (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 listopada 2004 r., II S 4/04, niepubl.).

Przepis artykuł 16 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (nie stanowi źródła roszczeń o naprawienie szkody wynikłej z przewlekłości postępowania; ich podstawą mogą być w szczególności art. 445 i 448 k.c., stosowane z uwzględnieniem orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącego art. 6 ust. 1 i art. 41 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284)" (postanowienie SN z dnia 27 czerwca 2008, III CZP 25/08, Biuletyn SN 2008, nr 10, poz. 13).

Z przepisu art. 16 ustawy wynika, że prawo dochodzenia roszczeń cywilnoprawnych mają także te strony, które z różnych przyczyn nie wniosły skargi na przewlekłość postępowania w jego toku. Dotyczy to więc także osób, które nie wystąpiły ze skargą z przyczyn leżących po ich stronie (np. zaniechanie, lekkomyślność).

Strona, która nie wniosła skargi na przewlekłość postępowania zgodnie z art. 5 ust. 1, może dochodzić - na podstawie art. 417 k.c. - naprawienia szkody wynikłej z przewlekłości, po prawomocnym zakończeniu postępowania co do istoty sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2012 r., III SPP 25/12, LEX nr 1274993). Możliwość ta nie służy zwalczaniu przewlekłości postępowania, lecz ma na celu jedynie naprawienie szkody z niej wynikającej. Oznacza to jednak, że podstawą uwzględnienia powództwa w tym względzie jest konieczność wykazania tych samych okoliczności co w postępowaniu prowadzonym w trybie ustawy (to jest przewlekłości postępowania), jak i szkody pozostającej w normalnym związku przyczynowym z tym zdarzeniem.

Powód jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia wskazał przepis art. 417¹ § 3 k.c. Należy wskazać, iż przy powoływaniu się na tę podstawę prawną konieczny jest prejudykat w postaci orzeczenia stwierdzającego przewlekłość postępowania powodującego szkodę. W przypadku powoda nie istnieje takowy prejudykat dotyczący bezpośrednio jego osoby. Sąd nie mógł więc rozstrzygając w niniejszej sprawie oprzeć się na przepisie art. 417¹ § 3 k.c. powód bowiem w toku sprawy VIIK 349/08 nie złożył skargi o przewlekłość tegoż postępowania. Natomiast inny współoskarżony w tej samej sprawie o takie same przestępstwa i również uniewinniony od zarzutów wniósł w dniu 4 kwietnia 2013 r. skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Białymstoku o sygn. akt VII K 349/08 oraz sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w Białymstoku o sygn. akt VIII K 841/12 bez uzasadnionej zwłoki. Toczyło się ono pod sygnaturą II S 5/13 i w tymże postępowaniu Sąd Apelacyjny w Białymstoku stwierdził przewlekłość tegoż postępowania zarówno w toku rozpoznania przez Sąd I instancji jak też i Sąd Odwoławczy, z którego to orzeczenia Sąd dopuścił dowód w niniejszej sprawie. Nie ma zatem przeszkód, aby odszkodowanie zostało zasądzone na podstawie ogólnych przepisów z art. 417 k.c. Przewlekłość postępowania prawomocnie zakończonego podlega więc badaniu przez sąd odszkodowawczy i uzasadniać ma odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 417 k.c. Podmiot, który twierdzi, że poniósł szkodę wskutek przewlekłości postępowania już prawomocnie zakończonego, nie musi uzyskiwać żadnego prejudykatu, lecz zwrócić się bezpośrednio do sądu odszkodowawczego, przed którym, jak już wskazano, zobowiązany będzie wykazać, że

faktycznie doszło do niezgodnej z prawem przewlekłości postępowania. Konieczne było więc ustalenie winy, szkody i związku przyczynowego.

W ocenie Sądu powód sprostawszy wyższym wymaganiom, wykazał przede wszystkim, że faktycznie w wyżej wymienionych postępowaniach karnych doszło do przewlekłości. Nie ulega wątpliwości, iż w sprawie zostało wykazane, że powód poniósł szkodę w postaci utraconych zarobków. Bezspornie postępowanie w sprawie karnej od dnia wniesienia przez Prokuratora aktu oskarżenia do dnia wydania wyroku przez Sąd Okręgowy trwało ponad 6 lat. W związku z przedmiotowym postępowaniem powód został zwolniony ze służby, a osiągane przez niego dochody były znacznie niższe niż te, które otrzymywał pracując w Izbie Celnej. Istnieje więc bezsprzecznie związek przyczynowy pomiędzy zaistniałą szkodą a toczącym się przewlekłym postępowaniem karnym. Wiązało się to ze zwolnieniem powoda z pracy i utraceniem wynagrodzenia. W przypadku, gdyby nie doszło do przewlekłego prowadzenia postępowania karnego powód zostałby przywrócony do pracy w dniu 4 czerwca 2012 r., a nie jak to miało miejsce – w dniu 4 listopada 2013 r.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że nastąpiła przewlekłość postępowania a także, że można mówić o zawinionym działaniu sądów rozpoznających sprawę. Przewlekłość przedmiotowego postępowania na etapie I instancji wyniosła 1 rok i 6 miesięcy, a na etapie sądu II instancji 3 miesiące (łącznie 18 miesięcy). Jednocześnie w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że brak było podstaw do przychylenia się do stanowiska powoda w zakresie żądania odszkodowania za cały okres toczącego się procesu. w pozostałym zakresie bowiem postępowanie było prowadzone w sposób prawidłowy i toczyło się w normalnym toku, nie było opóźnień w podejmowaniu czynności.

Mając na uwadze poczynione wyżej uwagi Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości na okoliczność ustalenia wysokości utraconego przez powoda dochodu wraz z przysługującymi dodatkami i nagrodami w okresie objętym żądaniem pozwu, tj. od 1 kwietnia 2007 r. do 3 listopada 2013 r., w związku zawieszeniem go w czynnościach, a następnie zwolnieniem ze służby na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, przy uwzględnieniu dowodów dotyczących wysokości wynagrodzenia osiągniętego w tym samym okresie przez świadka R. M.. Biegły w sporządzonej opinii wyliczył hipotetyczny dochód utracony przez powoda za okres pozostawania poza służbą, także w rozbiciu na stawkę dzienną za dany rok. Przedstawił szczegółowe ustalenia dotyczące wyliczenia utraconego przez powoda dochodu.

Sąd uznał, iż opinia sporządzona przez biegłego, jako opracowana w sposób prawidłowy i rzetelny, w pełni zasługuje na obdarzenie jej walorem wiarygodności. Poddaje się bowiem pozytywnej weryfikacji w oparciu o kryteria takie jak: zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy sporządzających, podstawy teoretyczne opinii, a także sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w opinii wniosków (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 r., OSNC2001/4/64, I CKN 1170/98). Biegły w sposób nie budzący wątpliwości przedstawił tok swego rozumowania w dochodzeniu do wniosków końcowych opinii. Nadto podkreślić należy, iż biegły jest specjalistą w swojej dziedzinie, posiada odpowiednią wiedzę i doświadczenie. Tym samym Sąd w całości podzielił stanowisko wyrażone przez biegłego, a jego wnioski legły u podstaw ustaleń Sądu co do wysokości utraconego przez powoda dochodu.

Przechodząc do roszczenia powoda z tytułu utraconych korzyści podkreślić należy, iż zakres obowiązku odszkodowawczego sformułowany w art. 361 § 2 k.c., stanowi, że naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przepis ten uznawany jest za przejaw aprobaty ustawodawcy dla obowiązku pełnego kompensowania szkody majątkowej tak w zakresie straty, jak i utraconych korzyści. Strata (damnum emergens) obejmuje zmniejszenie aktywów lub zwiększenie pasywów poszkodowanego, a więc rzeczywisty uszczerbek w majątku należącym do niego w chwili zdarzenia, za które odpowiedzialność została przypisana oznaczonemu podmiotowi. Natomiast utracone korzyści (lucrum cessans) obejmują tę część majątku poszkodowanego, o którą się jego aktywa nie powiększyły lub pasywa nie zmniejszyły, a skutek ten nastąpiłby, gdyby nie owe zdarzenie sprawcze, za które odpowiedzialność została przypisana oznaczonemu podmiotowi (np. utrata zarobków, utrata spodziewanego zysku z zamierzonych transakcji handlowych, utrata korzyści z władania rzeczą).

W ocenie Sądu powód wykazał, iż utracone przez niego zarobki pozostają w związku przyczynowym z wykonanym przez stronę pozwaną zabiegiem operacyjnym i są konsekwencją późniejszego stanu zdrowia powoda. Szkodą w zakresie utraconych zarobków jest różnica między zarobkami jakie powód osiągnąłby, gdyby pozostawał w stosunku pracy (zarobki hipotetyczne) a dochodami jakie uzyskuje obecnie.

Przewlekłość postępowania na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym w Białymstoku trwała 1 rok i 6 miesięcy, zaś przed Sądem Okręgowym w Białymstoku 3 miesiące. Podsumowując należy stwierdzić, iż przewlekłość postępowania w roku 2012 wyniosła 211 dni, a w roku 2013 – 334 dni. Sąd obliczając należne powodowi odszkodowanie pomnożył ilość dni, w których to postępowanie karne było przewlekłe, przez stawkę dzienną przysługującą z tytułu wynagrodzenia uzyskanego ze stosunku służbowego w Izbie Celnej w B. za dany rok. Stąd też należało zasądzić kwotę 35.566,16 zł z powodu utraconych zarobków za 2012 rok oraz kwotę 58.359,82 zł za 2013 rok.

Reasumując, tytułem odszkodowania za szkody spowodowane przewlekłością postępowania zasądzeniu podlegała kwota 93.926 zł. W pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

W kwestii odsetek Sąd orzekł zgodnie z przepisem art. 481 § 1 k.c.

O kosztach orzeczono w oparciu o przepis art. 100 zd. 1 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Powód wygrał proces w 40 %, pozwany w 60 %, w takich też proporcjach strony były zobowiązane do wzajemnego zwrotu kosztów procesu. Po wzajemnej kompensacji kosztów powód zobowiązany został do zapłaty na rzecz Skarbu Państwa- Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1440 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Białymstoku) kwotę 3791 złotych tytułem kosztów procesu.